

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 567 din 10 august 2011

HOTĂRÂREA
din 2 noiembrie 2010,
definitivă la 11 aprilie 2011,
în Cauza S.C. Apron Dynamics - S.R.L. Baia Mare împotriva României
(Cererea nr. 21.199/03)

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 (c) din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza S.C. Apron Dynamics - S.R.L. Baia Mare împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 12 octombrie 2010,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 21.199/03 îndreptată împotriva României, prin care o societate românească, S.C. Apron Dynamics - S.R.L. Baia Mare (*reclamanta*), a sesizat Curtea la 16 mai 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Societatea reclamantă a fost reprezentată de Georg Valentin Coza, în calitate de administrator. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 2 aprilie 2009, președintele Secției a treia a decis să comunice Guvernului capetele de cerere privind pretinsa lipsă de acces la justiție și durata procedurii civile, precum și capătul de cerere în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție cu privire la procedura

menționată anterior. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 1 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Societatea reclamantă a fost înființată în anul 1992 și are sediul în Baia Mare.

A. Acțiunea de recuperare a datoriei

5. La 14 martie 1996, societatea reclamantă a introdus o acțiune prin care încerca să constrângă societatea A. (o societate comercială cu capital de stat) să returneze suma de 2.934.854.487 lei (ROL), reprezentând prețul mărfurilor furnizate de reclamant și neplătite de A. plus dobândă. Societatea pârâtă a contestat susținerile reclamantei, pretinzând că datoria fusese achitată.

6. Reclamanta a plătit taxa judiciară de timbru în valoare de 10.000 ROL, însă instanța i-a solicitat să efectueze o plată suplimentară pentru a acoperi un anumit procent din suma totală pretinsă. La 31 mai 1996, instanța a calculat taxa la 270.162.136 ROL.

La 28 iunie 1996, societatea a contestat noul quantum al taxei judiciare de timbru și a susținut că, în conformitate cu legea, astfel cum a fost interpretată de instanțele superioare, ar trebui să plătească numai 10.000 ROL. La 4 octombrie 1996, aceasta și-a reiterat poziția cu privire la quantumul taxei de timbru.

7. La aceeași dată, instanța a constatat cauza în stare de judecată.

8. La 11 octombrie 1996, instanța a repus din nou cauza pe rol și a citat părțile pentru data de 29 noiembrie 1996, pentru a pune în discuție dacă se impune efectuarea unei expertize pentru calcularea pretențiilor.

9. La 20 ianuarie 1997, societatea A. a acceptat calcularea datoriei.

10. A fost dispusă o evaluare a datoriei, iar raportul de expertiză a fost prezentat instanței la 11 decembrie 1997.

11. În repetate rânduri în timpul procedurii pârâta a solicitat ca societatea reclamantă să fie obligată să plătească taxa judiciară de timbru. În acest sens au fost acordate mai multe amânări.

12. La 26 septembrie 1997, pârâta a informat instanța că fusese deschisă procedura de insolvență împotriva sa (a se vedea infra, pct. 19).

13. La 5 februarie 1998, Tribunalul Maramureș a anulat acțiunea pentru neplata taxei judiciare de timbru. De asemenea, instanța a luat act de faptul că societatea reclamantă nu contestase niciodată quantumul taxei judiciare de timbru.

14. Societatea reclamantă a introdus apel, susținând că, în conformitate cu legislația pe care se întemeiază acțiunea ei inițială, taxa judiciară de timbru era stabilită la o sumă forfetară de 10.000 ROL, necalculată în funcție de suma pretinsă, sumă pe care aceasta o plătitese oricum la începutul procedurii. Reclamanta a plătit taxa judiciară de timbru în apel, în valoare de 10.000 ROL, și timbrul judiciar în valoare de 3.000 ROL.

15. La 27 mai 1998, Curtea de Apel Cluj-Napoca a respins apelul ca nefondat. Hotărârea a rămas definitivă.

16. La 24 iunie 1998, societatea reclamantă a declarat recurs.

17. La 9 mai 2006, societatea reclamantă a solicitat Tribunalului Maramureș informații cu privire la stadiul procedurii. La 12 mai 2006, tribunalul a informat societatea reclamantă că din cauza unei erori administrative recursul fusese înaintat Curții Supreme de Justiție la 12 mai 2006.

18. Prin Hotărârea irevocabilă din 15 februarie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul ca nefondat. Aceasta a luat act de faptul că, în măsura în care debitorul a contestat pretențiile, prima instanță a procedat corect, încercând să stabilească taxa judiciară de timbru direct proporțional cu valoarea sumei pretinse.

B. Lichidarea societății A.

19. La 5 aprilie 1995, unul dintre creditorii societății A. a solicitat deschiderea procedurii de insolvență împotriva societății A., în temeiul articolelor relevante din Codul comercial.

20. Între 10 mai 1995 și 25 iunie 1997, procedura a fost suspendată la cererea societății A., întrucât Guvernul adoptase programe de restructurare a societății (Ordonanța Guvernului nr. 13/1995 privind unele măsuri de accelerare a procesului de restructurare a regiilor autonome și a societăților comerciale cu capital majoritar de stat, de întărire a disciplinei financiare și de îmbunătățire a decontărilor în economie).

21. La 18 martie 1998, Tribunalul Maramureș a declarat insolvența societății A. Conform rapoartelor privind situația financiară a societății, la 9 iulie 1998 a fost deschisă procedura de lichidare.

22. La 11 iunie 1998, societatea reclamantă a solicitat includerea în tabloul creditorilor a pretenției sale, în valoare de 1.474.012,64 dolari americani (USD). Plângerea a fost contestată de „debitoare”, societatea A.

La 9 februarie 1999, reclamanta și-a reiterat plângerea, care a fost inclusă provizoriu în tabloul creditorilor, care urma să fie examinat ca urmare a obiecțiilor ridicate.

23. La 16 februarie 2000, tribunalul a respins plângerea societății reclamante pe motiv că era prescrisă. Acesta a considerat că perioada de aplicare nu fusese întreruptă de acțiunea de recuperare a datoriei, în măsura în care acțiunea respectivă fusese anulată pe motiv de neplată a taxei judiciare de timbru.

24. La 22 noiembrie 2000, Curtea de Apel Cluj-Napoca a menținut Hotărârea din data de 16 februarie 2000, potrivit căreia acțiunea era prescrisă. De asemenea, a considerat că datoria, care fusese contestată de debitor, nu fusese certificată și evaluată cantitativ în timpul procedurii de recuperare a datoriei, deoarece acțiunea reclamantei fusese anulată.

25. La 20 noiembrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a confirmat hotărârea, care a rămas irevocabilă.

C. Procedura de insolvență împotriva societății reclamante

26. La 30 mai 2000, Direcția Generală Vamală Oradea a solicitat lichidarea societății reclamante pentru o datorie neplătită, în valoare de 458.121.902 ROL.

27. La 26 iunie 2000, procedura a fost suspendată pe motivul că societatea reclamantă a contestat datoria (societatea reclamantă a câștigat acțiunea respectivă la 18 septembrie 2002).

28. La 3 noiembrie 2003, Tribunalul Maramureș a deschis procedura de lichidare. La 21 ianuarie 2004, Curtea de Apel Cluj-Napoca a casat hotărârea și a respins cererea din 30 mai 2000.

II. Dreptul intern relevant

29. Legislația relevantă privind taxa judiciară de timbru este descrisă în Iorga împotriva României, nr. 4.227/02, pct. 22-25, 25 ianuarie 2007.

30. Articolele relevante din Codul comercial, astfel cum erau în vigoare înaintea modificărilor aduse în 1995 (a se vedea infra, pct. 31), prevăd:

Articolul 717

„Din ziua declarațiunii falimentului, nicio acțiune în contra falitului privitoare la bunurile sale mobile sau imobile, și niciun act de executare asupra acelorași bunuri nu va putea fi intentat sau îndreptat decât în contra judecătorului sindic. Acțiunile și executările deja începute în persoana falitului se vor continua, însă în persoana judeului sindic.”

Articolul 780

„Chiar după expirarea termenelor [...], creditorii cunoscuți sau necunoscuți, care nu și-au declarat încă creanțele, pot să ceară de la judecătorul sindic să fie verificați la masa falimentului [...].”

31. Procedura de insolvență reglementată de Codul comercial a fost înlocuită prin Legea privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului (*Legea nr. 64/1995*), publicată în anul 1995, modificată și republicată în anul 1999. După republicare, articolele relevante ale acestuia prevăd:

Articolul 42

„De la data deschiderii procedurii se suspendă toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.”

Articolul 131

„Procedurile falimentare deschise până la data punerii în aplicare a prezentei legi vor continua să fie administrate și lichidate potrivit dispozițiilor Codului comercial român. ”

Prevederile art. 131 se regăseau și în versiunea inițială a legii, la art. 130.

32. Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 din 20 iulie 2006.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

33. Societatea reclamantă s-a plâns în principal de modul în care instanțele interne au stabilit taxa judiciară de timbru în procedura deschisă de aceasta împotriva societății A., de durata acestei proceduri și de respingerea capetelor sale de cerere îndreptate împotriva societății A. în cadrul procedurii de insolvență. Aceasta a invocat art. 6 § 1 din Convenție, care prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale [...] în termen rezonabil, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...] ”

A. Cu privire la admisibilitate

34. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

35. Guvernul a susținut că instanțele interne au examinat în fond capetele de cerere ale reclamantei și că faptul că reclamanta nu a fost satisfăcută de rezultatul procedurii nu constituie o încălcare a dreptului de acces la instanță.

36. Guvernul a subliniat că societatea reclamantă nu a contestat niciodată cuantumul taxei judiciare de timbru și că impunerea unor asemenea taxe reprezenta o limitare acceptată a dreptului de acces la instanță.

37. În continuare, Guvernul a susținut că acțiunea de restituire a datoriei avea un caracter complex și că, în afară de singura eroare administrativă făcută de curtea de apel, care a amânat trimiterea recursului la Înalta Curte, autoritățile nu au avut perioade lungi de inactivitate. De asemenea, Guvernul a considerat că societatea reclamantă a solicitat mai multe amânări pe parcursul procedurii; în special, acesta a susținut că societatea avea

cunoștință de mult timp de faptul că recursul nu fusese trimis în fața Înaltei Curți, dar, din rea-credință, a preferat să aștepte 8 ani până să solicite continuarea procedurii.

38. Reclamanta a susținut că faptul că instanța nu a informat cu privire la deschiderea procedurii de lichidare a echivalat cu lipsa accesului la instanță al societății reclamante.

39. Aceasta a susținut că taxa judiciară de timbru calculată de instanță, în valoare de 270.162.136 ROL, era exagerată și a constituit o restricție disproporționată privind dreptul său de acces la instanță. De asemenea, a considerat că instanța investită cu cererea de insolvență a procedat greșit când a respins acțiunea din rațiuni de prescripție, deoarece termenul nu se încheiase atât timp cât societatea A. acceptase efectuarea unei expertize la 20 ianuarie 1997. Reclamanta a susținut că nu a fost examinat pe fond niciunul dintre capetele sale de cerere.

40. În cele din urmă, reclamanta a respins argumentele Guvernului privind durata procedurii și a subliniat că autoritățile nu examinaseră cu promptitudine capetele sale de cerere.

2. Motivarea Curții

a) Principii generale

41. Curtea reiterează că art. 6 § 1 din Convenție garantează tuturor dreptul de a supune analizei unei instanțe orice cerere cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Acesta ia forma „dreptului la instanță”, iar unul dintre aspectele sale este dreptul de acces, adică dreptul de a iniția proceduri în fața instanțelor privind drepturi și obligații de natură civilă (a se vedea *Golder împotriva Regatului Unit*, 21 februarie 1975, pct. 35-36, seria A, nr. 18).

42. Cu toate acestea, „dreptul la instanță” nu este absolut. Acesta este supus unor limitări ce decurg din marja de apreciere a statului, în special atunci când este vorba de condițiile de admisibilitate a unui recurs, condiții reglementate la nivelul legislației unui stat (a se vedea *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, 28 mai 1985, pct. 57, seria A, nr. 93). Totuși, aceste limitări nu trebuie să restricționeze sau să reducă accesul persoanei la instanță astfel încât dreptul, în esența sa, să devină inefectiv (a se vedea *Levages Prestations Services împotriva Franței*, 23 octombrie 1996, pct. 40, Culegere de hotărâri și decizii 1996-V).

Curtea a recunoscut atât impunerea taxelor judiciare de timbru cât și instituirea regulilor prescripției ca limite acceptabile ale dreptului de acces la instanță [a se vedea *Weissman și alții împotriva României*, nr. 63.945/00, pct. 35, CEDO 2006-VII (extrase), și *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, nr. 41.727/98, pct. 23-24, CEDO 2001-XII].

De asemenea, Curtea a stabilit că, în temeiul art. 6 din Convenție, orice persoană are dreptul la o hotărâre definitivă pronunțată, într-un termen rezonabil, în litigii privind drepturi și obligații cu caracter civil. În consecință, statele semnatare ale Convenției au obligația de a-și organiza sistemele juridice astfel încât să permită instanțelor să respecte această cerință. În special, Curtea a considerat că era de competența instanțelor interne să identifice proceduri similare și, după caz, să le conexeze, să le suspende sau să respingă instituirea suplimentară

de noi proceduri pe același fond (a se vedea *Gjonbocari și alții împotriva Albaniei*, nr. 10.508/02, pct. 67, 23 octombrie 2007).

b)Aplicarea principiilor în prezenta cauză

43. Curtea ia act mai întâi de faptul că ambele proceduri, cea de recuperare a datoriei și cererea de participare la procedura de insolvență, aveau în vedere același obiectiv, și anume ca societatea reclamantă să își recupereze pretinsa datorie de la societatea A. Prin urmare, pentru a evalua accesul efectiv al reclamantei la instanță, cele două seturi de proceduri ar trebui analizate global, în lumina principiilor enunțate mai sus (a se vedea *S.C. Concept Ltd - S.R.L. și Manole împotriva României*, nr. 42.907/02, pct. 47, 22 noiembrie 2007).

44. Curtea ia act de faptul că reclamanta a depus plângerea sa inițială la 14 martie 1996, iar procedura de insolvență împotriva societății A. a fost deschisă (după suspendare) la 25 iunie 1997. De la 26 septembrie 1997, tribunalul a fost informat cu privire la procedura de insolvență. Astfel, reclamanta trebuie să fi luat cunoștință de această procedură cel mai târziu la data de 26 septembrie 1997. Reclamanta a solicitat să i se permită să participe la ambele proceduri, fapt ce poate fi considerat drept o abordare promptă din partea sa, având în vedere importanța promptitudinii în acțiunile comerciale.

45. Curtea va considera că prima instanță era competentă să decidă în privința plângerii reclamantei cel puțin până la 18 martie 1998, când societatea A. a fost declarată în stare de insolvență. Prin urmare, va examina, din perspectiva drepturilor garantate de art. 6 din Convenție, procedurile inițiale desfășurate până la data respectivă. Astfel, aceasta ia act de faptul că, pe parcursul perioadei respective, tribunalul nu a făcut decât să anuleze acțiunea, fără să examineze fondul sau să răspundă obiecției reclamantei cu privire la impunerea noii taxe judiciare de timbru. Curtea consideră că nivelul taxelor judiciare de timbru, stabilite de instanță la 31 mai 1996, era semnificativ chiar și pentru o societate comercială (a se vedea *S.C. Marolux și Jacobs împotriva României*, nr. 29.419/02, pct. 33-34, 21 februarie 2008).

46. Guvernul subliniază că reclamanta nu a contestat cuantumul taxei judiciare de timbru. Cu toate acestea, Curtea a stabilit deja că, la momentul respectiv, nu existau mijloace eficiente de a contesta taxa judiciară de timbru sau de a solicita reexaminarea acesteia și, prin urmare, a constatat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție în mai multe cauze îndreptate împotriva României [a se vedea *Weissman și alții împotriva României* (dec.), nr. 63.945/00, 28 septembrie 2004; *Iorga*, citată anterior, pct. 47; și *Rusen împotriva României*, nr. 38.151/05, pct. 23-24, 8 ianuarie 2009]. Rezultă că, probabil, orice încercare a societății reclamante de a acționa în acest sens ar fi eșuat.

47. De fapt, o asemenea cale de atac a fost disponibilă reclamantei doar la 29 mai 2004 (a se vedea *Iorga*, citată anterior, pct. 22-25). Până la momentul respectiv, hotărârea pronunțată în recurs, care era executorie, fusese deja pronunțată în cadrul primei proceduri, iar participarea reclamantei la procedura de lichidare fusese deja încheiată printr-o hotărâre definitivă.

48. În continuare, Curtea ia act de faptul că, în momentul în care a apărut posibilitatea atacării stabilirii taxei judiciare de timbru, acțiunea inițială a reclamantei era deja pe rolul instanțelor interne de 10 ani, din care o întârziere de 6 ani se datora exclusiv erorilor de ordin administrativ de care reclamanta nu era responsabilă, dar pentru care nu primise niciodată despăgubiri. La momentul la care această cale de atac a devenit disponibilă, cauza era pe rolul acestei instanțe de un an. În plus, până în 2006, când recursul formulat de reclamantă a fost înaintat Înaltei Curți spre examinare, societatea nu dispunea de mijloacele necesare pentru a face uz de această nouă cale de atac.

49. Curtea nu a fost informată de către părți cu privire la stadiul la care ajunsese procedura de lichidare în 2008. Prin urmare, chiar și presupunând că reclamanta utilizase cu succes calea de atac menționată anterior, iar plângerea îi fusese soluționată, Curtea nu poate face speculații cu privire la oportunitatea efectivă pe care ar fi avut-o reclamanta în 2008 de a solicita reincluderea sa pe lista de creditori în cadrul procedurii de lichidare. Cu toate acestea, la momentul respectiv, trecuseră deja 12 ani de când societatea reclamantă încerca să își recupereze datoria.

50. Curtea a constatat deja că nici măcar în cazul procedurilor complexe de lichidare nu se justifică o asemenea întârziere (a se vedea *S.C. Concept Ltd - S.R.L. și Manole*, citată anterior, pct. 51).

51. Acest lucru este suficient Curții pentru a concluziona că reclamanta a fost privată de acces efectiv la instanță atât în timpul primei acțiuni de recuperare a datoriei, cât și în timpul procedurii de lichidare, precum și că durata procedurii instituite de reclamantă a fost nerezonabilă. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

52. Reclamanta s-a plâns că i-au fost încălcate drepturile garantate de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în privința celor două proceduri care vizau recuperarea datoriei de la societatea A.

53. Ambele părți au prezentat observații cu privire la acest capăt de cerere.

54. Având în vedere constatarea legată de art. 6 § 1 (a se vedea supra, pct. 51), Curtea consideră că acest capăt de cerere este admisibil, dar că nu se mai impune examinarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, printre altele, *S.C. Marolux - S.R.L. și Jacobs*, citată anterior, pct. 43).

III. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

55. Societatea reclamantă s-a mai plâns că procedura de reorganizare judiciară deschisă împotriva sa a fost ilegală și a adus atingere drepturilor sale garantate de art. 6 din Convenție și de art. 1 din Protocolul nr. 1.

56. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și limitele competenței sale, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor

și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție. IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

57. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. În ceea ce privește prejudiciul material, societatea reclamantă pretinde:

- 984.881,39 euro (EUR), reprezentând datoria societății A.;
- 369.325,57 EUR, reprezentând pierderea pe care a suferit-o la cursul de schimb USD-EUR;
- 505.000 EUR, reprezentând foloasele nerealizate.

De asemenea, aceasta a solicitat 15.000 EUR pentru prejudiciul moral.

59. Guvernul a contestat aceste pretenții, considerându-le excesive și fără legătură de cauzalitate cu pretensele încălcări.

60. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și, prin urmare, respinge cererea. Pe de altă parte, Curtea consideră că reclamantei i-a fost cauzat un prejudiciu prin modul în care au fost conduse diversele proceduri și, pronunțându-se în echitate, îi acordă acesteia 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

61. De asemenea, reclamanta a solicitat 45.652,37 EUR pentru cheltuielile de judecată suportate în fața instanțelor interne, și anume taxe judiciare de timbru, asistență judiciară, cheltuieli de transport și de secretariat, și 676,16 EUR pentru cheltuielile suportate în fața Curții, în special timbre și cheltuieli de secretariat.

62. Guvernul a contestat această pretenție, considerând-o speculativă, exagerată și nejustificată.

63. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 2.000 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

64. Curtea consideră că este necesar să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție privind accesul la instanță și durata procedurii și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție cu privire la acțiunea de recuperare a pretențiilor materiale și lichidarea societății A. și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște că nu este necesar să se examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție:

(i) 5.000 EUR (cinci mii de euro) pentru prejudiciul moral, la care se va adăuga orice sumă cu titlu de impozit; și

(ii) 2.000 EUR (două mii de euro) pentru cheltuieli de judecată, la care se va adăuga orice sumă cu titlu de impozit;

b) că sumele de mai sus trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru rest.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 2 noiembrie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,
grefier